ISAAC HOOKE
O ZI OBIŞNUITĂ

Isaac Hooke

O ZI OBIŞNUITĂ

versiunea în limba română
uncris

Mă numesc Facehopper[1]. De fapt, acesta este numele meu de cod, dar la fel de bine ar putea fi şi numele meu real. L-am adoptat.

Am ucis sub acest nume.

Sunt *Leading Petty Officer*[2] (LPO) al Plutonului Alfa, Unitatea 7 MOTH. Una dintre unităţile de forţe speciale cu adevărat de elită din galaxie. MOTH vine de la ***MO**bile **T**actical **H**uman*. Suntem tacticieni în zonele de combat, sanitari, astronauţi şi commando – toate într-un singur om. Specialitatea noastră este cunoscută în cercurile militare ca DA (*direct action*): executăm acţiuni de scurtă durată şi cu precizie chirurgicală în medii ostile, interzise sau sensibile din punct de vedere diplomatic. Dacă doriţi o captură, o recuperare sau o lichidare discretă, fără a stârni un rahat diplomatic, pe noi ne chemaţi.

Haideţi să vă povestesc despre această dată când...

#

Eram ghemuit în cala unui imens transportor, în sistemul Tau Ceti, aflat adânc în teritoriul SK (Sino-Korean). Adică în spaţiul inamic: dacă eram prinşi, am fi consideraţi spioni şi executaţi. Cred că de aceea eram echipat pentru această *plimbare* în costumul meu multifuncţional, pentru luptă.

În ultimele opt luni băieţii de la Informaţii, din cadrul *Special Collection Service*, au urmărit o ţintă deosebit de valoroasă, Mao Sing Ming, unul dintre cei mai infami corsari din această parte a galaxiei. Cunoscut ca Marele Nelegiuit din Est, tipul captura nave de linie cu pasageri pentru răscumpărare, ucigând întregul echipaj doar pentru amuzament.

---

[1] Facehopper – echivalent *emoticon* / *emoji*. În text, cognomenul subliniază faptul că a „ţopăit" cu arma de la faţa unui inamic, la faţa altuia (explicaţia se regăseşte ceva mai departe în text).

[2] leading petty officer – este o funcţie, nu un grad. Anumiţi subofiţeri sunt aleşi pentru funcţii de comandă dacă demonstrează că au calităţi de conducător şi-şi cunosc foarte bine meseria.

Însă, cu câteva săptămâni în urmă, baştanii militari au dat ordinul de executare a unei acţiuni *chirurgicale* împotriva lui.

Special Warfare Command m-a ales pe mine şi alţi trei camarazi din Plutonul Alfa pentru a efectua *operaţia chirurgicală*. Un commando format din patru flăcăi. Juma' de grupă. Eu la comandă. Big Dog, cu puşcociul mare. Trace şi Ghost, cei doi lunetişti.

Trapa cargoului s-a deschis către vidul spaţiului. Cala fusese deja depresurizată, aşa că nu a urmat nici o decompresiune explozivă sau altceva asemănător.

Încă mai beneficiam de gravitaţia artificială din transportor şi toţi patru am înaintat liniştiţi către marginea trapei.

Fundalul de stele se holba la mine din vid, rotindu-se şi clipind.

— Doar o altă zi în paradis, a clamat Big Dog în intercom.

— Mulţam pentru clişeu, amice.

— Pentru puţin.

Puteam vedea obiectivul nostru, asteroidul 99-Herculina – cel mai mare asteroid din sistemul Tau Ceti – ce plutea acolo în vid. De la această distanţă, era cam de mărimea degetului meu mare.

— Noroc, Facehopper, mi-a urat *Chief*[3] Bourbonjack prin intercom.

Ca *chief* al meu, Bourbonjack comanda Plutonul, în timp ce eu acţionam cu el.

— Mulţumesc, *sir*.

— Mi-aş fi dorit să vin cu tine.

Puteam simţi gelozia din vocea sa.

— Ştiu.

Era un războinic, precum tot restul Plutonului. Cu toţii ar fi vrut să vină. Asta era meseria noastră. Asta eram antrenaţi să facem. Aproape că-mi era milă de *Chief* şi de restul Plutonului.

Aproape.

— *Go*! *Go*! *Go*! a ordonat *Chief*.

Am păşit înainte prin deschidere şi am activat motoarele (*jumpjets*[4]) orientându-le către imensitatea spaţiului exterior.

Nu era nevoie să privesc în urmă ca să văd că ceilalţi membri ai commandoului meu m-au urmat. Puteam vedea punctele verzi ce le indicau poziţia pe harta HUD (*Heads-Up-Display*) proiectată în partea dreaptă-sus a câmpului meu vizual. Ca şi mine, fiecare membru din commando era echipat cu costumul (*jumpsuits*) standard MOTH. De

---

[3] Chief – prescurtare uzuală în armată când cineva se adresează celor cu grade de *chief petty officer*.

[4] Jump jets – au rolul de a îmbunătăţi mobilitatea Mech în câmpul de luptă, permiţându-le să ajungă în locuri altfel imposibile: acoperiş sau sprinturi extrem de rapide peste terenuri accidentate.

data aceasta, nu aveam cu noi *mechs*[5] ATLAS: profilul misiunii le excludea explicit. Un lucru foarte rău, de fapt. Eram una dintre puţinele unităţi ce aveam antrenamentul şi autorizaţia de a le folosi. Bine fixat în interiorul unui *mech* ATLAS, erai o maşină dementă de ucis.

— Echipamentul lansat, a transmis *Chief* Bourbonjack.

Pe harta HUD, am văzut punctul roşu închis ce indica containerul cu echipament apropiindu-se încet de grupul meu. Cu *jumpjets* am accelerat pentru a sincroniza viteza, apoi am navigat lângă container – o cutie metalică aproximativ de mărimea a opt carabine pentru lunetişti puse alături într-un rastel. Am ataşat carabiniera containerului la centura mea şi am pus braţul în jurul său, astfel încât orice corecţie de curs aş fi făcut să fie transmisă şi acestuia.

— Daţi-vă aproape, băieţi, le-am transmis prin intercom. Urmează o lungă aşteptare.

Zece ore, ca să fiu precis. Aceste *jumpjets* aveau o cantitate limitată de combustibil, aşa că foloseam jeturile doar pentru a ne corecta traiectoriile individuale. Mişcarea încetă ne asigura şi că nu vom fi detectaţi de LIDAR[6]-ul de pe asteroid. Sigur, cei de la Informaţii au spus că baza se afla pe partea îndepărtată a *bolovanului*, dar asta nu însemna că piraţii nu au montat proiectoare LIDAR peste tot.

Era nevoie de multă tărie psihică pentru a fi capabil să rămâi nemişcat timp de zece ore, asistând doar autopilotul de pe costum. Nu oricine o poate face. Antrenamentul MOTH îi cerne pe cei care nu au calităţile necesare. Este unul dintre cele mai brutale regimuri de antrenament din galaxie. Oricine a trecut prin antrenamentul MOTH vă va spune că acesta le-a schimbat viaţa. Tot ce vă pot spune eu este că am mai multă încredere în camarazii din Plutonul meu decât în oricine altcineva din lume. Îmi sunt mai apropiaţi decât chiar fraţii adevăraţi. Ştiu că oricare dintre cei din commandoul meu era total *pe fază* şi gata să riposteze pe loc la orice ameninţare, gata să-mi asigure spatele fără întrebări şi cu toată puterea. În Unităţi ne bazam unul pe altul. Aveam încredere absolută unul în altul. Dacă unul dintre camarazi îmi spunea că mă ţine atunci când atârn agăţat de o grindă la trei kilometri deasupra Pământului, atunci ştiu, fără nici o îndoială, că nu am nici o şansă să cad.

Dacă vreunul dintre camarazi îmi spune că are grijă de *şasele* meu pe când exploram o bază a piraţilor aflată la 12 ani lumină de Pământ, atunci ştiam, fără îndoială, că nu exista nici o şansă să fiu atacat din spate.

---

[5] Mech - platformă robotică pentru luptă menită să protejeze un om şi să-i sporească absolut considerabil abilităţile fizice naturale.

[6] LIDAR, LiDAR, LADAR – dispozitiv cu care se măsoară distanţa până la o ţintă prin iluminarea acesteia cu un laser (acronim: Light Detection And Ranging sau Light Imaging, Detection, And Ranging).

Foarte, foarte încet, asteroidul se făcea tot mai mare. A trecut o oră, apoi două, apoi patru... opt.

— *Eightball* a asolizat, raportă Big Dog.

Eightball era indicativul pe care-l dădusem dronei HS3 lansate înaintea noastră. HS3 însemna *Hover Squad Support System*. Dronele HS3 erau mici, de mărimea unei mingi de baschet, cu o manevrabilitate de 360^0. Aveau o cantitate mică de combustibil, precum costumele noastre, dar datorită masei lor reduse şi a câmpului magnetic opus pe care-l generau, HS3 erau capabile să leviteze fără nici un consum – jeturile fiind folosite doar pentru schimbările direcţionale. Mişto, nu-i aşa? Nu-mi cereţi să vă explic eu mai mult de atât, deoarece cunoştinţele mele tehnice sunt cel mult minimale.

În această misiune, Big Dog era operatorul dronei, aşa că el a recepţiona telemetria de la *Eightball*. Am spus „operatorul dronei”? Babysitter-ul dronei era un termen mai potrivit: Big Dog i-a dat instrucţiunile, iar drona a mers pe drumul optim, executând munca de recunoaştere şi cercetare pentru noi. Pe care, în mare parte, o refăceam noi oricum... şi ce dacă!

— Afirmativ! am confirmat eu.

Mai erau încă două ceasuri.

Într-un târziu, suprafaţa cenuşie, brăzdată de cratere mi-a cuprins întregul câmp vizual.

— Traversăm zona de impact a rachetelor de mare altitudine, ne-a informat Big Dog.

Ne-am ţinut respiraţia cu toţii. Acum era momentul adevărului. Venisem prea în viteză? Am declanşat vreun detector LIDAR?

Dar liniştea vidului a continuat. Suprafaţa neregulată continua să se apropie, acum surprinzător de repede.

Nu a fost nici un atac.

Am reuşit.

Am aplicat reversoarele de jeturi şi am consumat juma’ de combustibil pentru a încetini containerul. Am intrat în partea întunecată a asteroidului şi mi-am activat reflectorul de pe cască, reglându-l la cel mai mic nivel de iluminare posibil. Apoi m-am eliberat de cutia metalică şi am lăsat-o să se izbească de solul de sub mine, unde a ridicat un mic nor de praf. M-am crispat, sperând că şocul nu va fi detectat de baza piraţilor.

Am asolizat uşor, pe picioare, lângă containerul cu echipament. L-am deschis şi mi-am ataşat greutăţile: patru cleme de osmium de lungimea unei palme ce cântăreau 250 kg fiecare (în gravitaţia terestră). Desigur, pe acest asteroid cu 0,025g, fiecare clemă cântărea doar vreo 10 kg. Plasându-le la locul potrivit de pe centură, m-am asigurat că centrul de greutate era destul de apropiat de cum eram eu obişnuit. Fără aceste cleme de

osmium efectiv puteam atinge la fiecare pas făcut viteza de scăpare din atracţia gravitaţională a asteroidului. Nu era o metodă bună de călătorie.

Şi ceilalţi şi-au ataşat propriile cleme, după care am împărţit restul echipamentului. Eu am luat o carabină M4 şi mi-am prins la centură câteva grenade. Carabinele erau prevăzute cu un atenuator reglabil care să atenueze şocul produs de reculul armei. Pe al meu îl aveam mereu reglat la zero, din motive evidente, însă în funcţie de situaţia tactică, un recul slab putea fi chiar benefic, mai ales dacă combustibilul pentru *jumpjet* era la limită.

— Distanţa până la punctul de observare?

— Aproximativ 10 *klicks*[7], *sir*.

— Deplasare în formaţie sub acoperire.

Am separat commandoul în două jumătăţi. Big Dog şi cu mine înaintăm 100 m, apoi ne oprim şi ne adăpostim. După care Ghost şi Trace ne vor depăşi, oprindu-se la 100 m mai departe şi ne vor acoperi pe noi. Manevra va fi repetată până ce vom ajunge la punctul de observare. Poate că eram exagerat de vigilent folosind această formaţie, dar preferam să greşesc în sensul prudenţei.

Deci... mda.

Formaţie sub acoperire.

Mersul în gravitaţie foarte redusă era întotdeauna caraghios. Îmi amintea cum în copilărie săream din piatră-n piatră traversând pârâul. Trebuia folosit acest mers fandat, sărind înainte de pe un picior pe altul, cu corpul aplecat pentru a menţine centrul de greutate deplasat spre înainte, altfel nu reuşeşti decât să ţopăi în sus şi în jos. Şi la fel ca păşirea pe pietrele alunecoase din pârâu, era foarte uşor să apreciezi greşit saltul şi să cazi.

Drept înainte, punctul de observaţie era marcat pe HUD, un punct albastru pe orizont care părea să nu devină deloc mai mare.

După circa două ore de înaintare în formaţie sub acoperire, Big Dog a transmis o alertă.

— *Eightball* a ajuns la punctul de observaţie la 5 *klicks* de bază. Până acum, totul e în regulă. Se pare că de data aceasta Informaţiile îşi confirmă menirea.

— Bine. Menţinem formaţia.

După câteva minute am trecut în partea luminată a asteroidului şi ne-am dezactivat reflectoarele de pe cască. Nu simţeam fierbinţeala – costumele erau capabile să menţină o temperatură constantă.

---

[7] Klick – kilometru.

Când am ajuns la punctul de observaţie, ne-am adăpostit printre stânci. M-am concentrat asupra bazei îndepărtate, de la orizont, şi mi-am activat teleobiectivul de pe mască. Structuri strălucitoare, în formă de dom, mi-au apărut în câmpul vizual. Toate erau conectate între ele prin pasarele metal strălucitor ca aluminiul. Conform raportului cu informaţii despre obiectiv, structura de rezistenţă a fiecărui modul era fabricată din titan, în timp ce învelişul exterior erau dintr-un strat de 10 cm kevlar şi alte materiale ceramice menite să absoarbă impactul micrometeoriţilor. Aceste învelişuri erau acoperite cu straturi termale ce reflectau radiaţia solară excesivă şi le făceau să fie atât de strălucitoare.

Deci, acesta era unul dintre puţinele baze-escală cunoscute ale lui Mao Sing Ming. Guvernul SK îi oblăduia pe aceşti piraţi. Baza se afla în spaţiu protejat. Nu se aştepta câtuşi de puţin la un atac aici, în teritoriul de „acasă". Era prins cu garda coborâtă.

Cel puţin teoretic. Atunci de ce drona a depistat camere de supraveghere pe tot cuprinsul bazei şi raze laser capcană? Serviciul de Informaţii militare a omis să ne informeze despre acestea. Nu ne puteam apropia mai mult de atât, nu fără a declanşa alarma. Nici SH3 care plutea în apropiere nu putea.

— Avem confirmarea despre HPT[8]?

— HPT vine, dar încă nu a sosit, răspunse Trace.

În afara calificării de lunetist, el era şi operatorul radio în această misiune şi transporta tot echipamentul nostru pentru comunicaţii într-un rucsac ataşat deasupra *jetpack*-ului.

— OK. Tăcere radio. O să dureze un timp.

Transmisiile către HQ[9] erau setate să semene cu radiaţia de fond. Dar dacă trimiţi prea multe mesaje din acelaşi loc, devine evident că e vorba de altceva.

M-am aşezat, pentru că abia acum începea adevărata aşteptare. Nu puteam face nimic înainte ca ţinta să sosească.

Am stabilit ture de supraveghere, doi dintre noi stăteau cu ochii pe bază, în timp ce ceilalţi doi dormeau. Costumele aveau grijă de funcţiile noastre fiziologice externe, eliminând produsele în spaţiu. Conducte subţiri, retractabile, ne permiteau să sorbim hrană lichidă atunci când ni se făcea foame. Nu era cea mai gustoasă hrană, dar făcea ceea ce trebuia să facă.

A treia dimineaţă m-a găsit revizionând *Star Wars XXVII* pe HUD. Tocmai ajunsese la scena în care fiul lui Jabba începe duelul cu săbiiile-laser cu fiul lui Yoda... când Big Dog m-a întrerupt.

— Se apropie o navetă, a spus prin intercom.

---

[8] HPT (*high-payoff target* – ţintă pentru care se oferă o recompensă foarte mare) era Mao Sing Ming.

[9] HQ – centrul de comandă.

Am închis videoul şi m-am focusat pe naveta ce era marcată cu roşu închis pe HUD. Sigur fabricată în SK, judecând după unghiurile ascuţite. Practic era un tub de iridium cu câte o aripă parabolică de fiecare parte şi un stabilizator deasupra şi trei ajutaje la coadă. Botul era ridicat, iar trenul de aterizare fusese coborât. Din acest unghi nu puteam vedea ferestrele cockpit-ului.

— Încă nici un semn de la nava-mamă, spuse Big Dog.

— Eh, e acolo, nu-ţi fă griji, amice. O navetă ca asta nu e proiectată pentru călătorie interplanetară.

— Aştept ordinul, *sir*.

Big Dog avea pe umăr un lansator de rachete *Carl Gustav* aţintit asupra obiectului.

Trace şi Ghost se treziseră şi ei şi aveau carabinele aţintite asupra navetei.

Am focusat în continuare.

— Nu e nici un indiciu că în această navetă se află HPT. Nici un fel de marcaje exterioare sau înscrisuri. Numărul de serie a fost acoperit. Şi nu pot vedea ferestrele cockpit-ului.

Big Dog continua să menţină lansatorul gata de tragere.

— *Sir*?

— La dracu, am oftat. Lasă-l jos, Big Dog. Vom face treaba asta prin metoda a'grea. N-am să risc distrugerea unei navete când nu am o identificare pozitivă a ţintei.

Am privit cum naveta andochează în interiorul celui mai mare modul al bazei, un dom larg ce părea a fi hangarul. Trapele s-au închis etanş, ascunzând-o vederii.

— E timpul pentru planul B.

I-am dat carabina mea lui Big Dog şi am scos de pe mine centura, grenadele şi toate cele.

Ghost mi-a aranjat peste mască proiecţia holo, apoi i-a făcut câteva ajustări.

Îl priveam în timp ce lucra, mai ales stranii lui ochi roşii, ochi ce ieşeau şi mai mult în evidenţă datorită lividităţii feţei sale. Ghost era mult mai înalt decât mine, iar dacă-l scoteai din *jumpsuit* aveai ce vedea: un albinos înalt şi suplu cu păr alb şi ochi demonici ce părea a fi un războinic extraterestru ieşit direct din paginile unui roman SF. Totuşi, era un uman. Ca şi noi ceilalţi. Omenirea nu a descoperit încă nici o rasă extraterestră. Nu că nu ar fi încercat.

— Ai o faţă de curist macaronar, spuse Ghost. Parcă ai dormit în şanţ. Sau te-ai matolit la crâşmă.

Nu puteam vedea proiecţia holo din perspectiva lui vizuală, dar sigur că luam de bun ce spunea. Dacă Ghost spunea că am o faţă de cur, atunci chiar aşa era.

— Crezi că-i o idee bună parşivenia asta? am întrebat. La urma urmei, e de presupus că aş fi un negustor.

— Mda, bună întrebare, continuă Ghost cu ajustările. Aşa. Acum arăţi ca un onest comerciant de vinuri cu ochii beliţi inocent, care s-a rătăcit şi vrea doar să ajungă la *mămica*. O înfăţişare absolut nevinovată. Un leu în blană de oaie.

— Atunci e în regulă, am spus, ridicând din umeri.

Aveam nevoie de proiecţia holo, măcar la intrare, pentru că era de presupus că spionii SK au alcătuit o bază de date cu fotografiile tuturor operatorilor din forţele speciale. Dea lungul anilor, câţiva funcţionăraşi „cârtiţe" în HQ au fost demascaţi şi executaţi, dar fiecare „cârtiţă" era înlocuită de o alta: lăcomia era teribil de motivatoare.

Trebuie să menţionez ceva. Fiecare bărbat, femeie şi copil are un cip implantat în încheietura mâinii, cu un ID unic, care conţine toate informaţiile disponibile în profilul public de pe InterGalNet al acelei persoane. Cipurile ID ale membrilor commandoului meu fuseseră extrase şi distruse, aşa încât identităţile noastre reale nu puteau fi depistate.

Dar acum, Ghost a uploadat profilul unui negustor franco-italian în noul mei ID, iar când a terminat, a modificat şi semnătura digitală a ID-ului conform cu standardele tehnice franco-italiene.

— Acum eşti Mario Costa. Născut pe vremea Marii Unificări, furnizor de vinuri Lambrusco. Să nu-ţi dezamăgeşti fraţii de *poamă*.

Gata de plecare, m-am întors către baza piraţilor.

— Puteţi fi sigur că n-am să o fac.

— Eu tot cred că e o idee proastă, a comentat Big Dog.

— Tu crezi că este proastă orice idee care nu implică explozii.

Big Dog s-a încruntat.

— Mda. Da, dar asta e dea dreptul idioată, pentru că noi trebuie să rămânem aici, iar tu te duci singur.

— Eşti şucărit pentru că doar eu am să am parte de toată distracţia.

— Da, zâmbi Big Dog. Asta e. Dar sunt şi îngrijorat de siguranţa distinsului tău cur englez. *Sir*.

— OK. S-a notat, amice.

Big Dog privi către baza aflată în depărtare.

— Şi dacă HPT nici măcar nu e acolo?

— Lasă-mi mie grija asta. Tu doar aminteşte-ţi cum mi-am căpătat numele de cod.

— Cum aş putea uita?

Era cu mine încă de la început, când încă mai eram o „omidă" fără nume de cod în prima mea misiune.

S-a întâmplat în timpul unui raid pe Terra, în zona de război muntoasă dintre Mongolia şi Rusia. Plutonul meu colabora cu *Marines*, executând operaţiuni împotriva

insurgenţilor. De obicei noi precedam avangărzile lor, căutând nuclee de rezistenţă şi securizând clădiri în timpul deplasării.

Eu am intrat primul într-o astfel de clădire. Big Dog şi ceilalţi din grupa mea de luptă m-au urmat. Rafale de foc automat au izbucnit din susul scărilor. M-am aruncat la podea şi am tras spre etajul doi cinci focuri cu carabina M4. La fiecare foc, am smucit arma de la faţa unui inamic, la faţa altuia. Cinci focuri în cap în cinci secunde şi confruntarea s-a terminat.

Marea problemă de după acest duel a fost dacă să mă numească *Five-in-five* sau *Facehopper*. Ultimul nume de cod a primit majoritatea voturilor.

— Acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă – am spus – am o întâlnire cu un pirat notoriu. Care s-ar putea să nici nu se afle în bază.

Am înaintat de unul singur, cu palmele ridicate pentru a sublinia faptul că nu sunt înarmat.

Nu a trecut prea mult timp până ce am declanşat alarmele de proximitate. Instantaneu am încremenit.

O dronă sferică similară cu a noastră HS3 plutea către mine. Cele două mitraliere jumelate din turelă ţinteau direct către faţa mea mascată.

— Identifică-te! a transmis drona pe frecvenţa standard de comunicaţii a SK. A vorbit, desigur, în coreano-chineză. O voce masculină. Profundă. Autoritară.

Drona scanase deja profilul identităţii mele, nu aveam nici o îndoială. Dar presupun că şi dronele trebuie să urmeze procedurile. Adică operatorul dronei aflat în baza piraţilor şi care observa interacţiunea în timp real.

— Dacă nu te superi, sunt Mario Costa, i-am răspuns dronei într-o politicoasă coreano-chineză.

Toţi MOTH învăţau limbajul în cadrul antrenamentului. Aveam un oarecare accent englezesc, dar ştiam că implantul va corecta tonalitatea, dându-i mai multă rezonanţă italiană înainte de a o transmite dronei. Practic, implantul era un computer-cip pe care tot personalul militar îl avea în creier. Augmenta realitatea, asigurându-ne oricând accesul la datele de baze interne sau externe InterGalNet precum Milnet. Dar cel mai important era că ne permitea să comunicăm mesaje direct către creierele coechipierilor.

— Identificarea profilului realizată, spuse drona. Ce face un comerciant de vinuri pe 99-Herculina? Unde îţi este nava?

Vocea se schimbase şi am presupus că acum vorbesc direct cu operatorul dronei.

— Dacă nu te superi, sunt naufragiat.

Sintagma *„dacă nu te superi”* se folosea întotdeauna când te adresai cuiva pe care-l considerai superior. Operatorul nu se mira că puteam vorbi în coreano-chineză. Era de

aşteptat ca toţi comercianţii franco-italieni să cunoască limbajul măcar într-o oarecare măsură.

— Naufragiat? Detaliază.

— Dacă nu te superi, nava mea, *Buon Vino*, a avut o defecţiune la scutul deflector, iar la trecerea prin discul de mini-asteroizi de lângă Tau Ceti am fost loviţi de o particulă cu mare viteză de mărimea unui grăunte de nisip. Mi-a străpuns nava. Am fost forţat să o abandonez.

— Unde este restul echipajului?

Mi-am coborât privirea şi am spus cu o voce pe care încercam să o fac plină de remuşcări:

— Dacă nu te superi, nu ştiu. Nu sunt sigur dacă restul echipajului s-a salvat.

— Unde este capsula de salvare?

— Am abandonat-o în spaţiu, la oarece distanţă de asteroid. Am rămas fără combustibil.

— Ai un *jumpsuit* cu un design ciudat..., a continuat drona.

— Dacă nu te superi, am cumpărat acest costum de la un comerciant de armuri din sistemul Gliese 581. Zicea că e de origine militară. Datorită atacurilor piraţilor din ultima vreme, m-am gândit că e prudent să-mi iau cel mai bun echipament.

Drona nu a mai pus nici o întrebare. Mă holbam pur şi simplu la mitralierele din turele, sperând că holo-proiecţia de pe faţa mea este încă activă şi că ei nu-mi văd adevărata viaţă. Desigur, odată ajuns în interiorul bazei, tot va trebui să-mi scot casca. Voi amâna acest lucru cât de mult se poate, dar în final, tot vor afla că nu sunt cel ce păream să fiu.

Ştiam că cei trei camarazi din commando au armele aţintite asupra dronei. Ştiam că sunt gata să o doboare la cel mai mic indiciu de agresiune. Problema era că eu probabil voi fi mort la acel cel mai mic indiciu de agresiune. Nu aveam nici o îndoială că armele din turela dronei aveau proiectile perforante. De la distanţa asta, un singur foc m-ar rupe în două, chiar şi dacă am un *jumpsuit*.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Urmează-mă, a spus drona într-un târziu.

Şi iată-mă pe un asteroid oarecare aflat la 12 ani lumină de Terra, îndreptându-mă sub escorta unui robot-dronă către bârlogul piraţilor, unde mă voi confrunta cu liderul bandei – dacă Informaţiile şi-au făcut datoria bine.

Inima îmi bătea cu putere. Eram speriat, dar şi foarte entuziast.

Era exact genul de acţiune pentru care mă înrolasem.

Un pirat SK echipat cu un *jumpsuit* cenuşiu şi cu o carabină spaţială ameninţătoare mă aştepta în afara sasului pentru a prelua escorta pe restul drumului către interior. În

momentul când am păşit prin trapă, cele 500 livre de osmium ataşate la centură s-au desprins izbindu-se cu zgomot de podea. Baza avea gravitaţie artificială şi clemele erau proiectata să se desfacă automat, sub propria lor greutate. Acesta era un lucru bun, pentru că dacă clemele nu s-ar fi desfăcut la intrarea în mediu cu gravitaţie reală sau artificială, ai fi fost tu însuţi trântit la podea, probabil cu coloana frântă. În cazul în care nu ţi-ar fi rupt mai întâi costumul.

După ce trapa s-a închis în urma mea, a început presurizarea sasului. Puteam vedea indicatorul universal de presiune plasat deasupra trapei schimbându-şi încet culoarea de la roşu la oranj. Dar, înainte ca a ajunge la verde, escorta a decis că nu-i place costumul meu – a venit în spate şi a început să-l deschidă.

— Nu, stai! am spus în coreano-chineză. Trebuie să aştepţi egalizarea presiunii!

Am încercat să-i dau mâinile deoparte, dar acesta şi-a îndreptat carabina către fruntea mea. Nu puteam face nimic. L-am lăsat s-l desfacă.

Urechile mi-au trosnit, dar nu am simţit alte efecte. Poate că indicatorul era defect. Poate că presiunea se egalizase deja.

Mira-m-aş!

Casca mi s-a aburit, iar eu am îngheţat.

Oricum, până ce indicatorul a devenit verde, eu eram dezbrăcat, cu excepţia chiloţilor, şi-mi tremurau genunchii în faţa celui în *jumpsuit* cenuşiu. În spatele meu, pe podea, casca continua să proiecteze imaginea holografică de italian inocent, încât se părea că bietul Mario Costa se afla în spatele meu, decapitat.

Se duse deghizarea mea...

Trapa interioară a sasului s-a deschis şi au intrat alţi doi SK înarmaţi.

Nu semănau cu nimic din cum îmi imaginasem că trebuie să arate un pirat. Amândoi purtau uniforme kaki-negre. Fără căşti, fără *jumpsuits*. Unul avea ochelari-funduri-de-sifon – probabil un dispozitiv *aReals* sau *realitate augmentată*, care îi conferea propriul său HUD, similar cu un implant. Celălalt era un tip cu pielea albă ce semăna cu un membru UC (United Countries): nas turtit, bărbie masivă, sprâncene groase, unite, strabism uşor. Da, piraţii acceptau toate soiurile de secături pe care puteau pune mâna. Tot ce conta era să poată apăsa pe un trăgaci. Nici unul dintre gagii nu părea prea forţos sau ameninţător, dar când m-am uitat la carabine, imediat mi le-au proptit în faţă şi efectiv am simţit cum îmi creşte tensiunea.

Piraţii m-au escortat printr-un coridor cilindric (care de fapt, era suficient de spaţios, comparativ cu impresia pe care o lăsa văzut din exterior). Măcar aici era cald. Pe drum, cel în *jumpsuit* cenuşiu a dispărut, dar ceilalţi doi m-au condus dintr-un compartiment în altul prin pereţii metalici tapetaţi în alb. Am traversat serele hidroponice, reci-

clarea, apoi un soi de sală de mese. Aici am luat-o pe un coridor lateral pe care am văzut o uşă marcată cu simbolul coreano-chinez pentru „Control”. Mi-am notat-o în minte.

Cei doi piraţi SK m-au condus pe alte coridoare apoi m-au îmbrâncit neceremonios în interiorul a ceea ce părea a fi o debara doar cu puţin mai mare decât un dulap şi au încuiat uşa. În întreaga bază n-am văzut pe nimeni altcineva în afară de ce trei. Presupun că datorită gradului înalt de automatizare din prezent, nu ai nevoie de o întreagă trupă care să opereze o instalaţie.

Am căutat vreun fel de armă pe care să o pot piti în chiloţi, un cuţit, ceva, dar lucrul cel mai apropiat de o armă era un mop.

Cam după un ceas eram escortat peste un pod suspendat. Simţeam unele simptome clasice ale bolii de decompresiune. Articulaţiile îmi pulsau, iar umerii în special mă dureau amarnic. Aveam şi o durere de cap insuportabilă. Speram să nu fie ceva mai rău de atât.

Ochelaristu’ şi Saşiu’ m-au dus într-un compartiment mare, un fel de sală a tronului. Se aflau acolo, agăţate pe pereţi, nişte opere de artă furate, lăzi cu sticle de vin, câteva hărţi stelare, nişte statuete de sticlă ce păreau foarte scumpe, şi vreo două arme de modă veche. Prada piraţilor, presupun.

La celălalt capăt al compartimentului era o ladă masivă de argint.

Stând pe ea era HPT.

Din păcate, am făcut o greşeală enormă.

Cei de la informaţii au omis să mă informeze că acest Mao Sing Ming îşi conducea afacerile zilnice din interiorul cockpitului unui *mech* ATLAS.

Aşa cum se spunea, Serviciul Militar de Informaţii (*Military Intelligence*[10]) era doar un oximoron baban.

Cu subliniere pe *moron* (imbecil).

Mech-ul era un model SK. De trei ori mai înalt decât un om normal. Umanoid ca formă. Avea capul modelat după cel al unui om. În zona ochilor se afla un vizor albastru cu două oculare roşii. Cockpitul se afla în centrul pieptului robust, iar sub el un cerc roşu unde era plasată sursa de energie atomică. Sub fiecare braţ masiv erau trei arme pe care pilotul le putea interschimba: un tun gatling, un lansator de rachete şi un fel de duză, probabil un aruncător de flăcări.

În anumite cercuri, *mech* ATLAS era numit „un om cât o armată”.

Pe bună dreptate.

Puteam vedea omul ce semăna cu cel din fotografiile lui Mao Sing Ming stând în cockpit, zâmbind cu dinţii îmbrăcaţi în argint la vedere.

---

[10] Intelligence – joc de cuvinte bazat pe sensurile acestui termen: *informaţii, inteligenţă*. Deci *inteligenţă militară*... = oximoron.

Ţinta e aici. Am transmis celor din commandoul meu, via implant. *Repet, ţinta e aici. Într-un mech ATLAS*.

Va fi ceva mai greu decât am crezut.

Ochelaristu' şi Saşiu' m-au forţat să îngenunchez, În încăpere mai erau încă patru oameni înarmaţi, aflaţi lângă lada de argint ce servea ca „tron". Abia dacă le-am acordat atenţie. Eram concentrat asupra omului cel mai periculos din încăpere, cel din *mech*.

— Salutare, *Leading Petty Officer* Marshall, spuse Mao Sing Ming într-o foarte bună engleză. Sau ar trebui să spun, Facehopper.

Am înţepenit. Intenţionat.

— Eşti surprins? Ştii că am sprijinul total al guvernului SK – m-am întâlnit cu însuşi Liderul Paramount Guoping Qiu. Pentru mine a fost o chestiune simplă să trimit un mesaj contactului meu din parlament. Ei au fotografia ta în baza de date a personalului militar UC. Un MOTH. Membru al Unităţii Şapte. Despre care se spune că este cea mai antrenată şi mai periculoasă dintre toate unităţile de forţe speciale din galaxie. Chiar tu eşti unul dintre cei mai decoraţi. Ai primit *Navy Cross*, şi alte tinichele inutile. Marele *Leading Petty Officer* Facehopper.

Pufni dispreţuitor.

— Nu sunt deloc impresionat. Eşti slab, *Petty Officer*. Într-adevăr, *petty* (minor) e cel mai potrivit termen pentru caracterizarea ta.

Mao Sing Ming s-a ridicat. Servomotoarele picioarelor enorme au huruit în timp ce ATLAS venea spre mine. Prin sticla cockpitului îi vedeam partea de sus a corpului; era cuplat cu conectori elastici ce transmiteau orice mişcare la *mech*.

— Ai venit aici sperând să capturezi HVT (*high-value target*), nu-i aşa? Dar am întors situaţia împotriva ta. Acum eu sunt cel ce am capturat un HVT! Ce zici de asta? Cât vor fi dispuşi să plătească militarii tăi pentru a te recupera, hmm?

Nu am răspuns.

— Poate că am să vând doar conţinutul creierului tău la licitaţie. Cam atât despre marea şi invincibila MOTH, nu?

Mi-am păstrat calmul. Mao Sing Ming s-a oprit la un pas de mine, dominându-mă cu înălţimea sa. Eram încă îngenuncheat, dar am refuzat să ridic privirea pentru a mă uita la el.

— Unde este restul Plutonului tău? Sunt pe orbită, ascunzându-se de partea cealaltă a asteroidului? Aţi sabotat LIDAR-ele noastre de pe partea întunecată?

Am rămas tăcut.

— Hmmm. Îmi amintesc când eram copil pe Terra şi alergam prin păduri. Îmi plăcea să alerg prin păduri. Mă duceam acolo după ce băieţii mai mari mă băteau după orele de şcoală. Uneori, în timp ce alergam, puteam vedea o vrăjitoare albă în copaci. Una

dintre cele mai mari molii[11] din lume, cu o deschidere a aripilor de mărimea ambelor tale palme alăturate. Minunate insecte. Semăna puţin cu o bufniţă. Dar era o problema cu vrăjitoarea albă, ştii, cu toată frumuseţea şi mărimea ei, era prea înceată. Prea înceată. Prinderea uneia dintre aceste molii era unul dintre cele mai uşoare şi mai plăcute lucruri posibile, ca şi smulgerea pe rând a aripilor ei. Puneam pe pământ molia fără aripi, această creatură atât de minunată, redusă la un urât vierme alb, uriaş. O priveam cum se zbate, târându-se fără aripi, încercând să pe îndepărteze de mine. Mă jucam cu ea, uneori apropiind flacăra unei brichete, alteori pişându-mă pe ea, sau smulgându-i şi toate picioarele. Dar în final, după ce molia îmi dădea ce aveam nevoie, o zdrobeam cu călcâiul de pământ.

Mao Sing Ming a înaintat până ce cockpitul din ATLAS s-a aflat la numai o palmă de mine. Îi puteam vedea cu claritate faţa prin sticlă. Ochii galbeni îi amplificau trăsăturile ca de lup.

— Am să te zdrobesc de pământ, *Petty Officer*. Îţi promit.

Aruncă o privire unuia dintre piraţii aflaţi în spatele său.

— Adu-l, *mister* Hacksaw.

Acesta s-a înclinat, apoi a plecat.

Mao Sing Ming a rânjit bestial, dinţii placaţi cu argint strălucind iar în lumină.

— *Mister* Hacksaw este specialistul nostru în interogatorii. Poţi să ghiceşti care este instrumentul lui preferat?

Prin implant, am transmis un mesaj lui Big Dog. *Acum, Big Dog*.

— Camerele de supraveghere de pe perimetrul apropiat detectează *bogeys*[12] multiple, căpitane! spuse în coreano-chineză un pirat SK de lângă lada de argint.

Mao Sing Ming a ridicat ATLAS-ul la înălţime maximă şi şi-a rotit trunchiul către respectivul.

— Ce? Cum au trecut prin sistemul automat de apărare?

— Nu ştiu, căpitane. Apărarea a deschis focul, dar *bogeys* nu par a fi afectate!

Uimitor câtă tulburare poate provoca o duzină de drone. Se pot eschiva apropiindu-se şi îndepărtându-se rapid de raza de acţiune a armamentului, pitindu-se la suprafaţă pentru zece secunde apoi săltând înapoi în spaţiu.

Bună treabă, Big Dog!

— Deci, restul Plutonului îşi face simţită prezenţa, spuse Mao Sing Ming. Adunaţi oamenii şi veniţi în sasul cinci. Mă voi ocupa personal de treaba asta.

Apoi se întoarse spre mine, punându-mi în piept unul dintre *degetele* mech de mărimea unei arme.

---

[11] moth – joc de cuvinte: *moth* – molie (în engleză); MOTH - MObile Tactical Human.

[12] Bogey – ţinte neidentificate.

— Mă voi ocupa de tine mai târziu, gunoi de MOTH.

Eram încă în genunchi, iar forţa brută a loviturii m-a făcut să alunec direct spre înapoi, jupuindu-mi genunchii şi gambele. Pieptul mi-a fost cuprins de durere provocată de lovitura degetului metalic. Am căzut în fund, apoi m-am prăbuşit pe spate.

Ochelaristu' şi Saşiu' m-au ridicat în picioare, apoi m-au scos din „sala tronului" şi m-au dus înapoi spre debara.

Ochiu' mare. Ţinta iese afară. E într-un mech ATLAS – am transmis commandoului meu. Acest ATLAS urma să provoace necazuri serioase camarazilor mei. N-aveam de gând să şed blând în timp ce vieţile lor erau în pericol.

Nu.

Atât timp cât încă mai respir, îmi voi ajuta camarazii.

Am aşteptat până m-au adus până chiar la uşa debaralei.

Atunci am acţionat.

M-am întors spre dreapta şi l-am pocnit pe Saşiu cu muchia palmei în laringe. S-a proptit în perete, dar am continuat să mă rotesc aşa încât să-i pot aplica şi Ochelaristului o lovitură cu cealaltă muchie a palmei, cu exteriorul degetului mare, la baza craniului. S-a prăbuşit precum o păpuşă dezarticulată. O lovitură la baza craniului putea fi fatală, dar mi-am controlat forţa. Deşi era inconştient, Ochelaristu' încă mai respira.

Dar Saşiu părea să aibă probleme. Se ţinea de gât, horcăind. Am îngenuncheat lângă el.

— Respiră, amice. Respiră. O să treacă. Respiră.

Sigur, ăştia erau piraţi, ucigaşi, dar îmi urmam codul personal, iar una dintre reguli era să nu ucid dacă nu era absolut necesar.

Nu voiam să mă cobor la nivelul lor.

Saşiul a dat din cap. Avea faţa roşie. Asta însemna că nişte aer ajunge, totuşi, la plămâni. Dacă n-ar fi putut respira, faţa i-ar fi devenit vânătă.

— Aşa să faci, amice. Respiră. Respiră.

Nu mai puteam rămâne aici. Când m-am asigurat că e bine, i-am luat carabina de unde o scăpase şi l-am lovit în cap cu patul ei. O să supravieţuiască.

Am luat şi carabina Ochelaristului, ca să fie. Nu aveam chef să tragă în mine pe la spate ca răzbunare. Dacă ridicam carabina mai sus de înălţimea coatelor, umerii mă dureau îngrozitor. Eh, niţică durere mă face să apreciez că sunt încă în viaţă. La antrenamente am încasat-o şi mai rău. Refăcând în sens contrar drumul pe care am fost dus în interiorul bazei, am ajuns la uşa cu inscripţia „Control".

Era încuiată. Era nevoie de un cod de acces.

— Ajutor! am urlat în coreano-chineză. Prizonierul a dispărut! Lasă-mă să intru!

Uşa s-a deschis. Operaţiune tipică pentru piraţi. Neorganizaţi, incompetenţi. N-aveau nici măcar un sistem interior de supraveghere. Până acum avuseseră probleme doar în *afara* bazei, da?

Bună treabă.

Am năvălit înăuntru şi, sub ameninţare, operatorul a dezactivat sistemul extern de apărare, apoi l-am lovit cu patul carabinei. Nu credeam că Mao Sing Ming a ajuns deja în afara bazei, pentru că ar fi ordonat mai întâi oprirea sistemului exterior.

Sistemul de apărare dezactivat. Veniţi către bază. Repet, veniţi către bază – am transmis commandoului.

M-am întors la sasul utilizat când am intrat eu. Cifrele inscripţionate în coreano-chineză erau cam ciudate, dar tot am descifrat un '2' cu ajutorul implantului.

Costumul meu era exact acolo unde l-am lăsat.

Cum spuneam, dezorganizare tipică la ticăloşii ăştia incompetenţi. Dacă Mao Sing Ming îşi conducea baza la fel de aiurea precum baza, ar fi trebuit prins demult. Însă, eşti bun în funcţie de oamenii pe care îi ai. Poate că pe cei mai buni îi avea chiar pe navă.

Mi-am pus *jumpsuit*-ul şi casca, renunţând la greutăţile de osmium. Ar fi trebuit să aştept un ceas pentru a face acomodarea cu presiunea scăzută din costum, „pre-respiraţia" în argoul astronauţilor. Eh, trecusem deja prin neplăcerile decompresiei. Nu putea fi mai rău de atât, nu? Şi chiar nu puteam face nimic în legătură cu asta: nu-l puteam înfrunta pe Mao Sing Ming fără *jumpsuit*.

Sunt în urmărirea ţintei.

Alergam prin coridoare şi compartimente, căutând sasul 5. Dar s-a dovedit că nu trebuie să mă efortez prea mult. La urma urmei, era o bază mică şi următorul coridor pe care am intrat mi-a oferit o perspectivă clară către latura cealaltă, unde un *mech* ATLAS şi patru oameni în *jumpsuits* cenuşii se pregăteau să intre într-un sas.

Ţinta la vedere. Repet. Ţinta la vedere. O dobor.

Am ochit prin dispozitivul optic şi am tras un foc. Amortizorul reculului carabinei Ochelaristului era dezactivat, aşa că am încasat întreaga forţă a loviturii, dar abia de l-am băgat în seamă. Aveam întreaga atenţie concentrată asupra efectelor focului.

O conductă hidraulică ce activa servomotorul de la genunchiul drept al *mech* ATLAS a fost ruptă.

Asta i-a atras atenţia.

Mao Sing Ming şi-a răsucit ATLAS-ul şi a început să alerge spre mine.

— Oh... mă-sa-n...

Am tras încă două focuri, ţintind cockpitul, dar le-am ratat pe amândouă, gloanţele ricoşând de armură. Nu, aşa n-o să meargă. Am nevoie de gloanţe penetrante, nu de *alice pentru păsări*.

Am şters-o.

Sunt fugărit de ţintă.

De fapt, un *jumpsuit* MOTH era un exoschelet care amplifica calităţile naturale, printre care şi viteza de alergare, aşa că am putut lua un avans considerabil faţă de ATLAS. Îl auzeam tropăind în urma mea prin coridoarele strâmte. Ştiam că Mao Sing Ming trebuia să se mişte cu grijă în anumite secţiuni dacă voia să nu avarieze structura subţire a micii baze. Probabil că tot din acest motiv încă nu a tras în mine. Mitralierele Gatling şi rachetele puteau face franjuri aceşti pereţi metalici subţiri.

În final, am ajuns în hangarul navetei. Acolo erau două gărzi înarmate şi am fost obligat să-i împuşc. Am simţit o urmă de regret, dar era o situaţie gen „ei sau eu" şi să siguranţă că nu aveam nici o intenţie să fiu eu.

Rampa navetei era coborâtă, iar după toate aparenţele, braţele robotice tocmai terminaseră de încărcat cala acesteia cu recipiente cu combustibil destinate navei mamă aflată pe orbită. Am urcat în fugă rampa şi m-am dus în micul cockpit cu două locuri. Mă holbam dezorientat la puzderia de indicatoare din faţa mea. Eu eram antrenat doar pe navete UC, aşa că ce vedeam aici era chinezărie – la propriu – pentru mine.

— Gatling. Unde dracu sunt Gatling-urile?

Simţeam mâncărimi pe piele de pe faţă şi gât, alt semn al simptomelor decompresiunii. Mă simţeam ca şi cum o hoardă de insecte se târau pe obraji, gât şi în urechi.

Am ignorat senzaţia. Pentru că nu aveam numărul de serie al navetei, am cerut implantului să acceseze datele celui mai apropiat tip de cockpit SK, apoi să-mi marcheze controalele de propulsie şi executare a focului.

O privire scurtă prin ferestrele termoplastice, orientate spre intrarea în hangar. Auzeam cum creşte cu fiecare clipă tropăitul îndepărtat. În orice moment, Mao Sing Ming va apărea la intrare, în al său *mech*.

Crispat de durerea din umeri, am pus degetele pe butoanele gatling şi am orientat turelele către intrare.

ATLAS a năvălit în interior.

— Chiar la timp, am spus şi am apăsat pe trăgace.

— Autorizaţie invalidă pentru executarea focului, a spus o voce feminină prietenoasă în coreano-chineză. Introduceţi parola.

— CE?!

Am încercat din nou.

— Autorizaţie invalidă pentru executarea focului. Introduceţi parola.

Îl vedeam pe Mao Sing Ming rânjind în ATLAS în timp ce se apropia.

Am încercat să activez propulsia navetei.

— Autorizaţie invalidă pentru activarea propulsiei. Introduceţi parola.

Am cerut implantului să verifice specificaţiile a o duzină de navete SK, apoi să listeze toate parolele „din fabricaţie” cu care au fost livrate acestea. Le-m citit cu glas tare, pe rând, în timp ce degetele acţionau trăgacele gatling.

— *Linebacker*.

— Respins.

— *Mini-ap*.

— Respins.

— *Admin*.

— Respins.

ATLAS-ul lui Mao Sing Ming era la jumătatea distanţei către navetă.

— *Diamond*.

— *Change-me*.

— *Change-me-two*.

Atlas era la un sfert din distanţă.

— *Private*.

— *Password*.

— Autorizaţia pentru executarea focului acordată, a spus vocea veselă de femeie.

Password! Cum spuneam, ticăloşi dezorganizaţi şi incompetenţi.

Gatling au acţionat.

Din păcate, nu corectasem linia de ochire, iar Mao Sing Ming a avut timp să se eschiveze. Focul mitralierelor gatling a perforat pereţii hangarului.

Hangarul s-a decompresat exploziv. Naveta nu a fost afectată, în ciuda rampei coborâte, nici ATLAS. Dar unele recipiente şi alte chestii au fost absorbite prin ruptură Desigur, eu eram în siguranţă în costumul meu presurizat, la fel ca şi Mao Sing Ming în cockpitul din ATLAS.

Rampa închisă, jeturile verticale activate, decolare. Am răsucit naveta în jurul axei, trăgând continuu cu mitralierele gatling. Îl urmăream pe ATLAS care, efectiv, se rotea în jurul meu. Al dracului *mech*, se putea mişca foarte repede când avea loc de manevră.

Deodată, naveta a izbit tavanul concav al hangarului. Nu am fost atent şi mă ridicasem prea mult. Am coborât naveta înclinându-i botul şi am continuat rotirea în jurul axului, încercând să ochesc în faţa mereu mişcătorului ATLAS. Mi-am dat seama ce vrea să facă. Toate această spirală pe care o făcea în jurul navetei se micşora la fiecare pas, Mao Sing Ming îşi pregătea lovitura fatală.

Am lansat o rachetă. Ratare şi o gaură uriaşă în peretele hangarului.

ATLAS a păşit direct către mine...

Am aplicat toată puterea motoarelor drept spre înainte, trecând prin gaura pe care tocmai o făcusem. Marginile acesteia au zgâriat coca navetei făcând un zgomot ca de unghii pe o tablă şcolară.

În clipa în care am ieşit din câmpul gravitaţiei artificiale al bazei, naveta a ţâşnit înainte. Prea multă tracţiune. Am tras maneta de gaze spre înapoi şi am început să virez.

S-a auzit un semnal de alarmă. Unul dintre motoare era în flăcări.

Se întâmplase când am trecut prin metalul sfâşiat al peretelui bazei.

Mao Sing Ming trăgea cu propriile sale gatlig.

Am încercat să evit şuvoiul mortal de oţel, dar practic pierdusem controlul. Nava se rotea aiurea, îndepărtându-se de asteroid. Eram gata să mă catapultez, când ceva a lovit naveta şi aceasta a început să cadă înapoi spre suprafaţă. Am văzut o mână metalică uriaşă prinsă de una dintre aripi.

Mao Sing Ming nu avea de gând să mă lase să scap atât de uşor.

Probabil că nu era o idee prea bună să mă ejectez acum. Un om în j*umpsuit*, în spaţiul cosmic, echipat doar cu carabina ieftină a unui pirat, împotriva unui ATLAS complet înarmat.

N-aş fi avut prea multe şanse.

Mă putea distruge oricând. Eram lipsit de apărare, rotindu-mă lipsit de control în naveta avariată. Dar voia să se joace cu mine. Voia să-mi rupă aripile una câte una.

Voi rămâne în interiorul navetei cât mai mult timp posibil.

Continua să-şi activeze *jumpjet*-urile, forţând nava către suprafaţa asteroidului. Naveta s-a prăbuşit după câteva secunde.

Depresurizarea cockpitului şi o durere teribilă.

Întuneric.

Lumini roşii de avarie.

O sonerie de avertizare, asurzitoare.

Mi-am desfăcut centura de scaun şi m-am îndepărtat de acesta chiar în momentul când fereastra cockpitului s-a spulberat şi mâna metalică a pătruns înăuntru. Graţie gravitaţiei slabe am plutit către partea din spate a navetei doborâte, peste recipientele cu combustibil, către rampa de descărcare. Am încercat să o deschid manual.

Blocată.

ATLAS a orientat una dintre mitralierele gatling înăuntru, direct către mine. Şi atunci l-am văzut pe Mao Sing Ming stând comod în cockpitul său în faţa ferestrei navetei, cu un rânjet sălbatic pe faţă, cu dinţii de argint strălucind în luminile de avarii.

Eram sigur că aceasta era ultima imagine pe care o mai vedeam în viaţa mea.

Ce mod de a sfârşi...

Apoi... un mic orificiu rotund a apărut în parbrizul de la cockpitul *mech*-ului. Atmosfera interioară a ieşit prin el sub forma unui abur abia vizibil.

Mao Sing Ming s-a prăbuşit înăuntru, iar eu m-am precipitat spre el.

Brusc, cavitatea pectorală a lui ATLAS s-a deschis şi Mao Sing Ming s-a catapultat, lansându-se spre mine, în navetă. Era protejat de vidul spaţial de un *jumpsuit* cenuşiu, fabricaţie SK. Avea o mică gaură în el, cred că lângă plexul solar, de unde ieşeau în pulsuri mici picături sferice de sânge. Când costumul cuiva se depresuriza, în mod normal învelişul se autosigila, iar sângele se coagula. Nu ştiam ce se întâmpla acum în interiorul costumului său, dar ştiam că vine direct către mine.

M-am lansat şi eu de lângă peretele îndepărtat şi ne-am ciocnit în aer.

Încercă să-mi desfacă casca. I-am îndepărtat mâinile şi l-am respins. Cu o mişcare continuă i-am retezat tubul de aer şi l-am îmbrâncit.

Pe cât de repede a început, tot aşa s-a terminat.

Mao Sing Ming plutea îndepărtându-se de mine, zbătându-se să reconecteze tubul de aer, nedând-şi seama că acesta este retezat. Picăturile de sânge continuau să plutească din pieptul său rănit. Cu fiecare secundă ce trecea mişcările îi deveneau tot mai lente, până ce a rămas nemişcat. Trupul lipsit de viaţă a plutit către partea îndepărtată a navetei şi a rămas acolo.

— Frumos din partea ta că ne ţii la curent cu situaţia, *sir*.

Big Dog se uita prin fereastra spartă a navetei, apoi s-a strecurat înăuntru pe lângă ATLAS.

— Îmi pare rău. Mulţumesc pentru asta, am spus arătând spre *mech*.

— Nu-mi mulţumi mie. Trace a tras focul fatal.

Eram cât pe ce să-i spun că nu a fost un foc fatal, dar mi-am înghiţit vorbele. Să-i lăsăm meritul lui Trace. Aşa voi consemna în raportul oficial. Poate că va primi o medalie. Eu unul nu vreau nici una. Mi-am făcut doar treaba.

Aşa a sfârşit Mao Sing Ming, pirat extraordinar, răpitor şi ucigaş, Nelegiuitul din Est. Nici o navă de pasageri nu se va mai teme vreodată de el în spaţiul UC. Nu am reuşit să ajungem la nava piraţilor aflată pe orbită, dar din punctul meu de vedere ne-am făcut datoria cu vârf şi-ndesat. Am aplicat o grea lovitură acestei bande de piraţi. Trebuie să fi fost puternic demoralizaţi de pierderea căpitanului, ca să nu mai amintim de ATLAS.

Am pus încărcături explozive în ATLAS şi le-am detonat. Trace şi Ghost au recuperat trupul lui Mao Sing Ming, iar Big Dog mi-a cedat două dintre greutăţile sale de osmium. După care am ţopăit către partea întunecată a asteroidului, îndreptându-ne spre punctul de extragere.

În focul acţiunii uitasem de simptomele decompresiei. Dar nicio grijă, au avut ele grijă să-mi revină. Dureri în articulaţii, migrenă, furnicături în piele. Şi ceva nou: incontinenţă. Mda. Atât mică, cât şi mare. Noroc că eram în costum şi „încărcătura" era eliminată în spaţiu. Totuşi...

Nu puteam spera să ajung prea repede într-o cameră hiperbarică.

Mda.

Doar o zi obişnuită din viaţa unui MOTH.

Asta e viaţa mea.

SFÂRŞIT